

УСЕНАРОДНАЕ АБМЕРКАВАННЕ ПРАЕКТА КАНСТЫТУЦЫІ СІЮЗА ССР

„Нам новыя далі раскрыты сягоння,
Вялікія сілы сабраны табой,

І самая мудрыя ў свеце законы
Напісаны смела тваёю рукою“

(З п'яна беларускага народу вялікаму Сталіну)

Г. Х. ФАЙЕНБАУМ, рабочыца фабрыкі „Кастрычнік“, член ЦВК БССР.

ЦЕМНАЕ МІНУЛАЕ НЕ ВЕРНЕЦА

Г. Х. ФАЙЕНБАУМ, стэханавіца, член ЦВК БССР
З любоўю і ўдзячнасцю сустрэлі працоўныя нашай краіны праект сталінскай Канстытуцыі! Няма таго завода, фабрыкі, установы, саўгаса, дзясла, дзе-б не абмяркоўвалі праект, не ўдзілі дадаткі, заўвагі.

Гаворачы аб сталінскай Канстытуцыі, мімаволі ўспамінаеш аб мінулым цёмным жыцці.

Калі мой бацька памёр, я была аўсім малой. Наша сям'я была вельмі бедная, жылі ўпрогаладзе. Я з малых гадоў пайшла працаваць да краўдзі. У яго прабыла каля 5 год. Па сутнасці я была ў яго хатняй работніцай. Працавала з 7 гадзін раніцы да 12 гадзін ночы.

Наша моладзь гэтага не ведае. Яна не перажывала пажыў пакут і адрываў, не бачыла ў вочы жаўдара.

Ці магла я калі марыць, што я, будучы дзіўная, ваганная работніца, буду членам урада БССР?

Я была дзевяцігадовай дачкай Фёдаравы і 7-га Фёдаравы в'яцкім саветаў. Разам з вялікім Сталіным, з кіраўнікамі партыі і Урада абмяркоўвала дзяржаўныя пытанні. Гэта значыць тымі ў нашай савецкай краіне, дзе пад мудрым кіраўніцтвам таварыша Сталіна жыць стала лепш, жыць стала веселей. Цёмнае мінулае ніколі не вернецца.

НАС ВЫХАВАЛА СОЦЫЯЛІСТЫЧНАЯ РАДЗІМА

Д. Д. ШКЛЯР, стэханавіца-комсамолка
Я нарадзілася ў Кастрычніцкім — глухой і дзіўнай вёсцы на Палесяч (Мазырскай раён). Я была лямачка, калі майго бацьку расстралялі беларусы.

Засталося нас у сям'і 8 чалавек. Старэйшаму брату было 15 год.

Не ведаю, што было-б з намі, калі-б не забралі нас пачырвы і дзіцячымі дом. Тут нас выхавалі. Кожны з нас скончыў сямігадовы.

Нас выхавала сацыялістычная радзіма. Цяпер я працую ў пачынаючым паку фабрыкі. З'яўляюся стэханавіцай. Сястра Соня працуе ў Акадэміі навук БССР, сястра Гіта вучыцца ў Полацкім педтэхнікуме. Яшчэ адна сястра і брат вучацца ў Ленінградзе.

І шчасліва, што жыў ў сталінскую эпоху. Тварду новай Канстытуцыі, мудраму правядзенню народаў таварышу Сталіну за шчасліваю нашу маладосьцю комсамольскае прывітанне!

НА СУСТРЭЧЫ ДВУХ ПАКАЛЕННЯУ РАБОЧЫХ ФАБРЫКІ „КАСТРЫЧНІК“

Старыя рабочыя, перажыўшы цяжкі гніт царскага самодзяржаўя, прайшоўшы праз чорныя гады рэакцыі і жудаснай капіталістычнай эксплуатацыі, сустрэліся з маладымі шчаслівым пакаленнем сталінскай эпохі, з ровеснікамі Кастрычніка, якія ніколі не бачылі жыцця капіталіста, жандара і гардавога.

Разам абмяркоўваючы сталінскі праект Канстытуцыі, старыя рабочыя меншай фабрыкі „Кастрычнік“ расказваюць маладым рабочым аб сваім мінулым, аб страчанай маладосці, аб прыклятых гадах вучыства ў прыватных гаспадарох, аб перажытых адрывах, пакутах, голадзе і нудзе. Якое вялікае блаславенне паміж гэтымі цёмнымі мінулым і светлым радасным цяперашнім!

М. М. РУЗАУ, стэханавіца-штуроўшчыца

ХОЧАЦА ЖЫЦЬ І ЖЫЦЬ

Есць рэчы, якія вельмі цяжка, нават немагчыма забыць. У нас ужо не засталася з дасягненнямі, поймаць усё за звычайнае, нібы яно даўным даўно існуе і іншым ніколі не было.

Возьмем праект нашай новай сталінскай Канстытуцыі. У 1917 артыкула там гаворыцца аб 7-гадзінным рабочым дні. Для нашай савецкай моладзі ў гэтым мабыць няма нічога асаблівага. Яна-ж больш 8-гадзіннага рабочага дня і не ведала ніколі. А я вось чытаю гэты пункт і перада маюй, як у дзіцячым праходзіць мінулае. Успамінаюцца 1893 год. Я прапавяў тады ў Вілене ў крамлёўскай майстэрні Зільберберга. Працавала па 16 гадзін у суткі.

Мя абавязалі забастоўку, патрабавалі 12-гадзіннага рабочага дня. Забастоўка працягвалася 5 месяцаў, але мя нічога так і не дабіліся. Гаспадар Зільберберг выкарыстаў штурхоўшчыкаў і прымусяў нас вярнуцца на работу на старых умовах. Іншым нам пагражала галодная смерць. Толькі праз 4 гады нам удалося, пасля ішчэ адной доўгай забастоўкі, дабіцца 12-гадзіннага

рабочага дня. І гэта мы лічылі тады вялікай перамогай!

Або вазьміце артыкул 121, дзе гаворыцца аб праве на асэту. На першы погляд здаецца, што-ж тут такога? А я не магу чытаць гэты артыкул без хвалявання. Зноў прыходзіць на памяць прахладае мінулае. Мая старшая дачка Маня ў 1913 г. пасля сканчэння 2-класнага народнага вучылішча хапела наступіць у гімназію. Мая мама была — вучыць дзяцей, каб яна не накутвала, як я. Дачка добра вытрымала экзамен, але ў гімназію ўсё-ж не прышла. Шэражыліца тое, што яна ўвучыла, а для ўвучыў існавала 10-пропантат траляля, вразумела, не дзеці рабочых, а сыны і дачкі баганяў, за якіх спавяньня паліцэйскае шчодрэ падкупляў начальства.

Я непаўднёў гэты прахлады лад, гэтых сытых бяздушных чыноўнікаў, майго лачы прышлася мімаволі папаць на стагах банкі. Яна наступіла вучаніцай да партыюга

Малады гаворыць аб сваім шчаслівым юнацтве, бодрым публікацыйным жыццём, аб сваім росце, вучобе, аб сваёй упэўненасці ў заўтрашнім дні.

Выступленні старыкоў і моладзі прасякнуты блажэннай любоўю і адданасцю сваёй сацыялістычнай радзіме, гатунаццю ў любы момант абароніць яе ад нападў ворагаў. Кожная прамова гучыць шырай любоўю і ўдзячнасцю за вялікае і радаснае жыццё камуністычнай партыі і вялікаму роднаму СТАЛІНУ.

У абмене думкамі аб праекце Канстытуцыі выступіла 13 чалавек. Ніжэй мы змяшчаем асобныя прамовы.

Свабодкіна. Але цяга до вучобы была вельмі вялікай. Прапучыць днём, яна пачыла вучыцца сама. Урэшце здала экстернам экзамен за гімназію.

Толькі савецкая ўлада адкрыла дзверы школ і ўніверсітэтаў перад працоўнай моладдзю. У 1922 годзе дачка наступіла на ўніверсітэт. Заўра яна старшы навуковы работнік у Акадэміі навук БССР.

У мяне ў дачкі і ўсе яны сталі поўнаценнымі людзьмі: толькі дзякуючы савецкай ўладзе. Тры сыны ў мяне камуністы, 5 комсамольцаў. Самая маладая дачка Мірачка — піянерка. Я сам — член партыі.

Старшы сын Ефім быў краўцом, як і я, а зараз ён інжынер-тарфалік. Дачка Соня скончыла сямігадовы ўсё-ж не прышла. Шэражыліца тое, што яна ўвучыла, а для ўвучыў існавала 10-пропантат траляля, вразумела, не дзеці рабочых, а сыны і дачкі баганяў, за якіх спавяньня паліцэйскае шчодрэ падкупляў начальства.

Я непаўднёў гэты прахлады лад, гэтых сытых бяздушных чыноўнікаў, майго лачы прышлася мімаволі папаць на стагах банкі. Яна наступіла вучаніцай да партыюга

Малады гаворыць аб сваім шчаслівым юнацтве, бодрым публікацыйным жыццём, аб сваім росце, вучобе, аб сваёй упэўненасці ў заўтрашнім дні.

ЯК НЕ ЛЮБІЦЬ ТАКУЮ РАДЗІМУ

З. П. БАБРОВА, работніца пашываючага цэха

Ніко ў свеце няма такіх клопотаў аб магеры і дзіцяці, як у нашай савецкай краіне. Я адчуваю гэта, як нельга лепш на себе асмаю. У 1934 годзе памёр мой муж, я засталася адна з 6 дзецімі. У дэволюцыйны час гэта азначае-б пачнуць гібель, бо што магла рабіць удова рабочага з 6 маленькімі дзецімі. Яна разам з імі асуджана была на галодную смерць.

У нашай краіне нікому не пагражае голад. Дзяржава пачлапацілася аб маіх дзецях. Чынарыцы дзяцей забралі ў дзіцячы дом. Там яны вучаюцца публікацыйнымі людзьмі.

Отаршаму майму сыну 16 год. Ён скончыў першы курс тэхнікума. Другі сын — у шостым класе сямігадовай Маленкава дачка — у дзіцячым садзе, зараз знаходзіцца на дачы.

Я асабіста працую на фабрыцы, жыў ў дастатку. Маю таго, на фабрыцы я навучылася пемінасіці, пяпер скончыла 4 тупы.

Так дзяржава забяспечыла мяне і маіх дзяцей. Я-ж не любіць такую радзіму, як не любіць ўсё нашаму вялікаму і мудраму Сталіну, як не ганарыцца нашай сталінскай Канстытуцыяй?

ХАЧУ БЫЦЬ ІНЖЫНЕРАМ

Н. Д. МАЛЯУА, работніца-стэханавіца

У праекце новай Канстытуцыі абавязана: „Усе грамадзяне Сіюза ССР, якіх у год выбараў опашаўляецца 18 год, маюць права прымаць удзел у выбарах дэпутатаў і быць выбранымі“. Мне ўжо споўнілася 18 год, я ровесніца Кастрычніка. Я маю права прымаць удзел у выбарах дэпутатаў і самай быць выбранай. Я лічу гэта вялікім шчасцем!

Цяпер хачу сказаць аб сабе.

Не гаворачы на тое, што я маладая, я ўжо маю сярэдняе асвету. Цяпер упарта рыхуюцца для наступлення ў політэхнічны інстытут. Хачу быць інжынерам.

Зусім іншым жыць рабочая моладзь за магой. Маладыя рабочыя і работніцы, як і дарослыя, жорстка эксплуатауюцца, працуюць на пачынаючых і неспэцыяльных работах. Беспрадоўе, голад, галеча, — вось становішча моладзі капіталістычных краін.

Пра цёмнае мінулае я ведаю толькі па расказах.

М. М. РУЗАУ, стары рабочы фабрыкі „Кастрычнік“, стэханавіца.

ЗНОЙДЗЕНАЕ ШЧАСЦЕ

Г. Я. МАЛЕУ, стэханавіца-штуроўшчыца

Прачытаў я праект новай Канстытуцыі і пачаў перад сабой пытанне: што ў гэтым праекце асмаюе?

Прышоў я да наступнага вываду: асмаюе ў новай Канстытуцыі — гэта клопаты аб людзях. Таварыш Сталін сказаў, што людзі — самы каштоўны капітал і гэтым доўгам прасянуць увесць праект новай Канстытуцыі.

У нашай краіне чалавек — гэта самае каштоўнае, самае дарагое. Усё ў нас падпарадкавана адной мэта: павялічыць жыццё чалавека.

Лепшым прыкладам можа служыць наша сям'я. У мяне два браты і тры сястры жыўць у Амерыцы. Каляшчы яны пачалі „шуканы пачасце“ ў гэтай „дэмакратычнай краіне“. Але пачасце яны так і не знайшлі. Замест яго — беспрадоўе, галеча. Іх песьня да банкі і поўны ачаў і безнадзейнасці. Ахві брат прапавяў на заводзе ў Фортэ. Але экзаменічны крызіс выкінуў яго з завода разам з многімі тысячамі рабочых, тэхніка, як бы. Мала гэтага, брата выслаілі ў кватэры, бо будучы беспрадоўны ён не мае грошай для аплаты за жыллёвую паштоў.

Другі брат таксама беспрадоўны, наймаецца на вышадковую часовую працу і ледзь зарабляе на каваляе хлеба.

Такоў-ж „шчасце“ і ў сясцёр. Яны таксама галадаюць і перапыць нужда. Я праціў бацьку напісаць братам, што магу дапамагчы ім грашмыма або пасылкамі, нахай толькі напішуць.

Сапраўднае шчасце ў нас, у нашай краіне сацыялізма. Ці магу я параўнаць маё жыццё з жыццём маіх братоў і сясцёр? Гэта ўсё роўна што параўнаць белазе з чорным. Я жыў ў вольнай краіне, працую на сацыялістычнай фабрыцы, добра зарабляю, маю светлую, утульную кватэру. Штогод фабрыка пасылае мяне на курорт.

Нам, шчаслівым людзям савецкай краіны, застаецца толькі адно: лямаче лепш працаваць, шырэй разгарнуць сталінскае рух, каб лямаче больш узбагаціць нашу выдатную радзіму.

Прачытаў я праект новай Канстытуцыі і пачаў перад сабой пытанне: што ў гэтым праекце асмаюе?

Прышоў я да наступнага вываду: асмаюе ў новай Канстытуцыі — гэта клопаты аб людзях. Таварыш Сталін сказаў, што людзі — самы каштоўны капітал і гэтым доўгам прасянуць увесць праект новай Канстытуцыі.

У нашай краіне чалавек — гэта самае каштоўнае, самае дарагое. Усё ў нас падпарадкавана адной мэта: павялічыць жыццё чалавека.

Лепшым прыкладам можа служыць наша сям'я. У мяне два браты і тры сястры жыўць у Амерыцы. Каляшчы яны пачалі „шуканы пачасце“ ў гэтай „дэмакратычнай краіне“. Але пачасце яны так і не знайшлі. Замест яго — беспрадоўе, галеча. Іх песьня да банкі і поўны ачаў і безнадзейнасці. Ахві брат прапавяў на заводзе ў Фортэ. Але экзаменічны крызіс выкінуў яго з завода разам з многімі тысячамі рабочых, тэхніка, як бы. Мала гэтага, брата выслаілі ў кватэры, бо будучы беспрадоўны ён не мае грошай для аплаты за жыллёвую паштоў.

Другі брат таксама беспрадоўны, наймаецца на вышадковую часовую працу і ледзь зарабляе на каваляе хлеба.

Такоў-ж „шчасце“ і ў сясцёр. Яны таксама галадаюць і перапыць нужда. Я праціў бацьку напісаць братам, што магу дапамагчы ім грашмыма або пасылкамі, нахай толькі напішуць.

Сапраўднае шчасце ў нас, у нашай краіне сацыялізма. Ці магу я параўнаць маё жыццё з жыццём маіх братоў і сясцёр? Гэта ўсё роўна што параўнаць белазе з чорным. Я жыў ў вольнай краіне, працую на сацыялістычнай фабрыцы, добра зарабляю, маю светлую, утульную кватэру. Штогод фабрыка пасылае мяне на курорт.

Нам, шчаслівым людзям савецкай краіны, застаецца толькі адно: лямаче лепш працаваць, шырэй разгарнуць сталінскае рух, каб лямаче больш узбагаціць нашу выдатную радзіму.

Прачытаў я праект новай Канстытуцыі і пачаў перад сабой пытанне: што ў гэтым праекце асмаюе?

Прышоў я да наступнага вываду: асмаюе ў новай Канстытуцыі — гэта клопаты аб людзях. Таварыш Сталін сказаў, што людзі — самы каштоўны капітал і гэтым доўгам прасянуць увесць праект новай Канстытуцыі.

У нашай краіне чалавек — гэта самае каштоўнае, самае дарагое. Усё ў нас падпарадкавана адной мэта: павялічыць жыццё чалавека.

Лепшым прыкладам можа служыць наша сям'я. У мяне два браты і тры сястры жыўць у Амерыцы. Каляшчы яны пачалі „шуканы пачасце“ ў гэтай „дэмакратычнай краіне“. Але пачасце яны так і не знайшлі. Замест яго — беспрадоўе, галеча. Іх песьня да банкі і поўны ачаў і безнадзейнасці. Ахві брат прапавяў на заводзе ў Фортэ. Але экзаменічны крызіс выкінуў яго з завода разам з многімі тысячамі рабочых, тэхніка, як бы. Мала гэтага, брата выслаілі ў кватэры, бо будучы беспрадоўны ён не мае грошай для аплаты за жыллёвую паштоў.

Другі брат таксама беспрадоўны, наймаецца на вышадковую часовую працу і ледзь зарабляе на каваляе хлеба.

Такоў-ж „шчасце“ і ў сясцёр. Яны таксама галадаюць і перапыць нужда. Я праціў бацьку напісаць братам, што магу дапамагчы ім грашмыма або пасылкамі, нахай толькі напішуць.

Сапраўднае шчасце ў нас, у нашай краіне сацыялізма. Ці магу я параўнаць маё жыццё з жыццём маіх братоў і сясцёр? Гэта ўсё роўна што параўнаць белазе з чорным. Я жыў ў вольнай краіне, працую на сацыялістычнай фабрыцы, добра зарабляю, маю светлую, утульную кватэру. Штогод фабрыка пасылае мяне на курорт.

Нам, шчаслівым людзям савецкай краіны, застаецца толькі адно: лямаче лепш працаваць, шырэй разгарнуць сталінскае рух, каб лямаче больш узбагаціць нашу выдатную радзіму.

Прачытаў я праект новай Канстытуцыі і пачаў перад сабой пытанне: што ў гэтым праекце асмаюе?

Прышоў я да наступнага вываду: асмаюе ў новай Канстытуцыі — гэта клопаты аб людзях. Таварыш Сталін сказаў, што людзі — самы каштоўны капітал і гэтым доўгам прасянуць увесць праект новай Канстытуцыі.

У нашай краіне чалавек — гэта самае каштоўнае, самае дарагое. Усё ў нас падпарадкавана адной мэта: павялічыць жыццё чалавека.

Лепшым прыкладам можа служыць наша сям'я. У мяне два браты і тры сястры жыўць у Амерыцы. Каляшчы яны пачалі „шуканы пачасце“ ў гэтай „дэмакратычнай краіне“. Але пачасце яны так і не знайшлі. Замест яго — беспрадоўе, галеча. Іх песьня да банкі і поўны ачаў і безнадзейнасці. Ахві брат прапавяў на заводзе ў Фортэ. Але экзаменічны крызіс выкінуў яго з завода разам з многімі тысячамі рабочых, тэхніка, як бы. Мала гэтага, брата выслаілі ў кватэры, бо будучы беспрадоўны ён не мае грошай для аплаты за жыллёвую паштоў.

Другі брат таксама беспрадоўны, наймаецца на вышадковую часовую працу і ледзь зарабляе на каваляе хлеба.

Такоў-ж „шчасце“ і ў сясцёр. Яны таксама галадаюць і перапыць нужда. Я праціў бацьку напісаць братам, што магу дапамагчы ім грашмыма або пасылкамі, нахай толькі напішуць.

Сапраўднае шчасце ў нас, у нашай краіне сацыялізма. Ці магу я параўнаць маё жыццё з жыццём маіх братоў і сясцёр? Гэта ўсё роўна што параўнаць белазе з чорным. Я жыў ў вольнай краіне, працую на сацыялістычнай фабрыцы, добра зарабляю, маю светлую, утульную кватэру. Штогод фабрыка пасылае мяне на курорт.

Нам, шчаслівым людзям савецкай краіны, застаецца толькі адно: лямаче лепш працаваць, шырэй разгарнуць сталінскае рух, каб лямаче больш узбагаціць нашу выдатную радзіму.

Прачытаў я праект новай Канстытуцыі і пачаў перад сабой пытанне: што ў гэтым праекце асмаюе?

Прышоў я да наступнага вываду: асмаюе ў новай Канстытуцыі — гэта клопаты аб людзях. Таварыш Сталін сказаў, што людзі — самы каштоўны капітал і гэтым доўгам прасянуць увесць праект новай Канстытуцыі.

У нашай краіне чалавек — гэта самае каштоўнае, самае дарагое. Усё ў нас падпарадкавана адной мэта: павялічыць жыццё чалавека.

Лепшым прыкладам можа служыць наша сям'я. У мяне два браты і тры сястры жыўць у Амерыцы. Каляшчы яны пачалі „шуканы пачасце“ ў гэтай „дэмакратычнай краіне“. Але пачасце яны так і не знайшлі. Замест яго — беспрадоўе, галеча. Іх песьня да банкі і поўны ачаў і безнадзейнасці. Ахві брат прапавяў на заводзе ў Фортэ. Але экзаменічны крызіс выкінуў яго з завода разам з многімі тысячамі рабочых, тэхніка, як бы. Мала гэтага, брата выслаілі ў кватэры, бо будучы беспрадоўны ён не мае грошай для аплаты за жыллёвую паштоў.

Другі брат таксама беспрадоўны, наймаецца на вышадковую часовую працу і ледзь зарабляе на каваляе хлеба.

Такоў-ж „шчасце“ і ў сясцёр. Яны таксама галадаюць і перапыць нужда. Я праціў бацьку напісаць братам, што магу дапамагчы ім грашмыма або пасылкамі, нахай толькі напішуць.

Сапраўднае шчасце ў нас, у нашай краіне сацыялізма. Ці магу я параўнаць маё жыццё з жыццём маіх братоў і сясцёр? Гэта ўсё роўна што параўнаць белазе з чорным. Я жыў ў вольнай краіне, працую на сацыялістычнай фабрыцы, добра зарабляю, маю светлую, утульную кватэру. Штогод фабрыка пасылае мяне на курорт.

Нам, шчаслівым людзям савецкай краіны, застаецца толькі адно: лямаче лепш працаваць, шырэй разгарнуць сталінскае рух, каб лямаче больш узбагаціць нашу выдатную радзіму.

Прачытаў я праект новай Канстытуцыі і пачаў перад сабой пытанне: што ў гэтым праекце асмаюе?

Прышоў я да наступнага вываду: асмаюе ў новай Канстытуцыі — гэта клопаты аб людзях. Таварыш Сталін сказаў, што людзі — самы каштоўны капітал і гэтым доўгам прасянуць увесць праект новай Канстытуцыі.

У нашай краіне чалавек — гэта самае каштоўнае, самае дарагое. Усё ў нас падпарадкавана адной мэта: павялічыць жыццё чалавека.

Лепшым прыкладам можа служыць наша сям'я. У мяне два браты і тры сястры жыўць у Амерыцы. Каляшчы яны пачалі „шуканы пачасце“ ў гэтай „дэмакратычнай краіне“. Але пачасце яны так і не знайшлі. Замест яго — беспрадоўе, галеча. Іх песьня да банкі і поўны ачаў і безнадзейнасці. Ахві брат прапавяў на заводзе ў Фортэ. Але экзаменічны крызіс выкінуў яго з завода разам з многімі тысячамі рабочых, тэхніка, як бы. Мала гэтага, брата выслаілі ў кватэры, бо будучы беспрадоўны ён не мае грошай для аплаты за жыллёвую паштоў.

Другі брат таксама беспрадоўны, наймаецца на вышадковую часовую працу і ледзь зарабляе на каваляе хлеба.

Такоў-ж „шчасце“ і ў сясцёр. Яны таксама галадаюць і перапыць нужда. Я праціў бацьку напісаць братам, што магу дапамагчы ім грашмыма або пасылкамі, нахай толькі напішуць.

Сапраўднае шчасце ў нас, у нашай краіне сацыялізма. Ці магу я параўнаць маё жыццё з жыццём маіх братоў і сясцёр? Гэта ўсё роўна што параўнаць белазе з чорным. Я жыў ў вольнай краіне, працую на сацыялістычнай фабрыцы, добра зарабляю, маю светлую, утульную кватэру. Штогод фабрыка пасылае мяне на курорт.

Нам, шчаслівым людзям савецкай краіны, застаецца толькі адно: лямаче лепш працаваць, шырэй разгарнуць сталінскае рух, каб лямаче больш узбагаціць нашу выдатную радзіму.

Прачытаў я праект новай Канстытуцыі і пачаў перад сабой пытанне: што ў гэтым праекце асмаюе?

Прышоў я да наступнага вываду: асмаюе ў новай Канстытуцыі — гэта клопаты аб людзях. Таварыш Сталін сказаў, што людзі — самы каштоўны капітал і гэтым доўгам прасянуць увесць праект новай Канстытуцыі.

У нашай краіне чалавек — гэта самае каштоўнае, самае дарагое. Усё ў нас падпарадкавана адной мэта: павялічыць жыццё чалавека.

Лепшым прыкладам можа служыць наша сям'я. У мяне два браты і тры сястры жыўць у Амерыцы. Каляшчы яны пачалі „шуканы пачасце“ ў гэтай „дэмакратычнай краіне“. Але пачасце яны так і не знайшлі. Замест яго — беспрадоўе, галеча. Іх песьня да банкі і поўны ачаў і безнадзейнасці.

